

Неутрина не постоје

Jedini dokaz da neutrini postoje je "*nestala energija*", a koncept se na duboke načine suprotstavlja sam sebi. Istraga.

Sadržaj

1. Неутрина не постоје

1.1. Корумпирање тканине природе

1.2. Покушај бегу од ∞ бесконачне дељивости

2. Природна филозофија

3. Историја неутрина

3.1. 1930: Pauli izmišlja neutrino da bi sačuваo očuvanje energije

3.2. 1926: Ajnštajn i Pauli rade zajedno

3.3. 1927: Debata Ajnštajn–Bor o očuvanju energije

3.3.1. 🎲 Ajnštajn: "Bog se ne kocka"

4. Nuklearne sile izmišljene za neutrinu fiziku

4.1. 1934: Slaba nuklearna sila

4.2. 1935: Jaka nuklearna sila

4.3. Gluoni: Varanje iz ∞ beskonačnosti

4.3.1. Beskonačnost se ne može izbrojati

5. Логичке контрадикције

5.1. Званични наратив о неутринима

5.1.1. Beta raspad: smanjuje se strukturna kompleksnost

5.1.2. Inverzni beta raspad: povećava se strukturna kompleksnost

5.2. 🌫️ Neutrino magla: Dokaz da neutrini ne mogu postojati

6. Преглед експеримената са неутринима

7. Zaključak

🎓 Филозоф Виљем Џејмс о природи истине

7.1. Zanemarena od strane filozofije

Odštampano 22. новембар 2025.

<https://rs.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

Неутрина не постоје

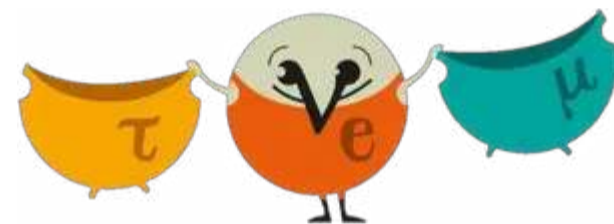
Нестала енергија као једини доказ за неутрина

Неутрини су електрично неутралне честице које су првобитно замишљене као фундаментално недокучиве, постојећи само као математичка неопходност. Честице су касније индиректно откривене мерењем "несиале енергије" при појави других честица у систему.

Италијанско-амерички физићар Enrico Fermi opisao je neutrino na sledeći naћin:

“*ћestica duh koja prolazi kroz svetlosne godine olova bez ikakvog traga.*”

Неутрини се често описују као "фантомске честице" јер могу да пролазе кроз материју неоткривени док осцилирају (мењају облик) у три различите масе (m_1 , m_2 , m_3) назване "сишања укуса" (ν_e електрон, ν_μ мион и ν_τ тау) која се поклапају са масом настајајућих честица у космичкој трансформацији структуре.

Настајући лептони се јављају спонтано и тренутно из перспективе система, а да неутрин наводно није "узроковао" њихово настајање или одношењем енергије у празнину, или доношењем енергије да би била потрошена. Настајући лептони су релативни у односу на пораст или смањење сложености структуре из перспективе космичког система, док концепт неутрина, покушавајући да изолује догађај због одржања енергије, фундаментално и потпуно занемарује формирање структуре и "ширу слику" сложености, која се најчешће помиње као космос "фино подешен за животи". Ово одмах открива да концепт неутрина мора бити неважећи.

Способност неутрина да промене своју масу до 700 пута (у поређењу, као да човек претвори своју масу у величину десет одраслих мамута), с обзиром да је ова маса фундаментална за космичку формирање структуре у свом корену, имплицира да овај механизам за промену масе мора бити садржан унутар неутрина, што представља урођени квалитативни контекст јер космички ефекти масе неутрина очигледно нису насумични.

⁽¹⁾ Множицељ 700x (емпиријски максимум: $m_3 \approx 70 \text{ meV}$, $m_1 \approx 0.1 \text{ meV}$) оглашава иренујна космолошка ојраничења. Кључно је да неутринска физика захтева само квадранне разлике маса (Δm^2), чинећи формализам формално усклађеним са $m_1 = 0$ (сварна нула). Ово имплицира да масени однос m_3/m_1 теоретски може да тежи ∞ бесконачности, и трансформишући концепт "промене масе" у појаву онтолошкој настајања — где значајна маса (нпр. ушцај m_3 на космичкој скали) настаје из ничеја.

U Standardnom modelu, mase svih fundamentalnih čestica bi trebalo da budu obezbeđene kroz Yukawine interakcije sa Higgsovim poljem, osim za neutrino. Neutrini se takođe smatraju sopstvenim antičesticama, što je osnova za ideju da neutrini mogu objasniti Zašto Univerzum postoji.

Neutrini ne mogu da dobiju svoju masu od Higgsovog polja. Čini se da se nešto drugo dešava sa masom neutrina...

(2024) Da li skriveni uticaji daju neutrinima njihovu sićušnu masu?

Izvor: Časopis Simetrija

Импликација је једноставна: урођени квалитативни контекст не може бити 'садржан' у честици. Урођени квалитативни контекст може бити само *a priori* релевантан за видљиви свет, што истог тренутка открива да овај феномен припада филозофији, а не науци, и да ће се неутрин показати као ✂ раскрсница за науку, а самим тим и прилика за филозофију да поврати водећу истраживачку позицију, или повратак ка "Природној филозофији", позицији коју је некада напустила потчињавајући се корупцији сцијентизма, као што је откривено у нашем истраживању дебате Ајнштајн-Бергсон из 1922. и објаве повезане књиге Трајање и симултаност филозофа Анрија Бергсона, која се може наћи у нашој секцији књига.

POGLAVLJE 1.1.

Корумпирање тканине природе

Koncept neutrina, bilo kao čestice ili moderna interpretacija kvantne teorije polja, suštinski zavisi od uzročnog konteksta kroz W/Z^0 bozonsku interakciju slabe sile, koja matematički uvodi sićušni vremenski prozor u osnovi formiranja strukture. Ovaj vremenski prozor se u praksi smatra 'previsе sićušnim da bi se posmatrao'⁽¹⁾, ali ipak ima duboke posledice. Ovaj sićušni vremenski prozor teoretski podrazumeva da se tkivo prirode može pokvariti u toku vremena, što je apsurdno jer bi to zahtevalo da priroda postoji pre nego što može da se pokvari.

⁽¹⁾ Vremenski prozor Δt iznosi 10^{-24} sekunde. Ako bi jedna nanosekunda (miliarditi deo sekunde) predstavljala Mont Everest, ovaj vremenski prozor bio bi manji od zrna peska. Smatra se da je vremenski prozor 15 redova veličine manji od najpreciznije tehnologije merenja (saradnja MicroBooNE, preciznost od 2 nanosekunde).

Konačni vremenski prozor Δt W/Z^0 bozonske interakcije slabe sile neutrina stvara paradoks uzročnog jaza:

- ▶ Slabe interakcije zahtevaju Δt za bilo kakvu uzročnu delotvornost.
- ▶ Da bi Δt postojao, prostor-vreme mora već biti operativno (Δt je vremenski interval). Međutim, metrička struktura prostor-vremena suštinski zavisi od raspodele materije/energije kojom upravljaju... *slabe interakcije*.

Apsurdnost:

Slabe interakcije zahtevaju prostor-vreme, dok prostor-vreme zahteva slabe interakcije.
Kružna zavisnost.

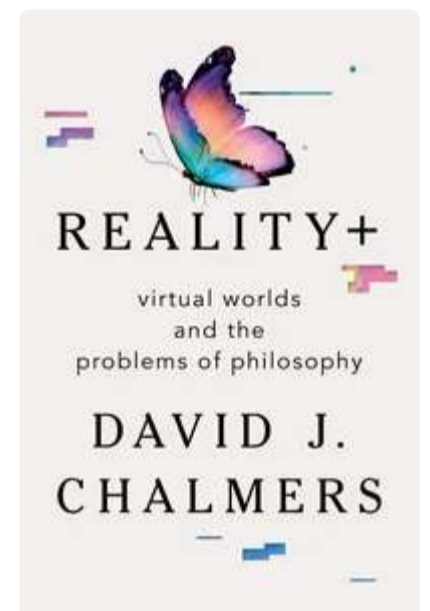
U praksi, kada se vremenski prozor Δt magično pretpostavi, to podrazumeva da bi velika struktura univerzuma zavisila od "🍀 sreće" da li će se slabe interakcije ponašati tokom Δt .

- ▶ Tokom Δt , zakoni očuvanja energije su suspendovani.
- ▶ Magično se pretpostavlja da se praznine Δt neutrina ponašaju — ali tokom Δt , fizička ograničenja su suspendovana.

Situacija je analogna ideji o fizičkom *Bogu-biću* koje postoji pre stvaranja Univerzuma, a u kontekstu filozofije ovo pruža temeljnu osnovu i moderno opravdanje za Teoriju simulacije ili ideju o magičnoj "👉 Ruku Božijoj" (vanzemaljskoj ili drugačijoj) koja može da kontroliše i upravlja samim postojanjem.

На пример, познати филозоф Дејвид Чалмерс, познат по Тешком проблему свести (1995) и открићу Филозофског 🧟 Зомби проблема (1996, у књизи Свесни ум), недавно је направио 'заокреп за 180°' у својој новој књизи Reality+ и постао фундаментални промотор теорије симулације.

У академским круговима, његова дубока промена је окарактерисана на следећи начин:

Филозоф се враћао на њочешну шачку.

(2022) Дејвид Чалмерс: Од дуализма до деизма

Izvor: [Science.org](https://www.science.org)

Цитат из увода књиге:

Да ли је Бог милијардер хакер у следећем универзуму?

Ако је хипотеза симулације тачна и ми смо у симулираном свету, онда је творац симулације наш бог. Симулатор може бити свезнајући и свемоћан. Шта се дешава у нашем свету зависи од тога шта симулатор жели. Можемо поштовати и плашити се симулатора. Истовремено, наш симулатор можда не личи на традиционалног бога. Можда је наш творац... милијардер хакер у следећем универзуму.

Централна теза ове књиге је: Виртуелна стварност је права стварност. Или барем, виртуелне стварности су праве стварности. Виртуелни светови не морају бити

стварности другог реда. Они могу бити стварности првог реда.

У основи, расуђивање иза теорије симулације води коренима из сићушног временског прозора који је увела физика неутрина. Иако теорија симулације не користи овај временски прозор специфично, вероватно је то разлог зашто истакнути филозофи попут Дејвида Чалмерса у 2025. у потпуности и са поверењем прихватају ову теорију. Потенцијал за "корупцију" тканине природе који уводи временски прозор подједнако омогућава и идеју контроле или овладавања самим постојањем. Без временског прозора који је увела физика неутрина, теорија симулације би се са становишта физике свела на фантазију.

Apsurdnost svojstvena vremenskoj prirodi interakcije slabe sile otkriva na prvi pogled da koncept neutrina mora biti nevažeci.

POGLAVLJE 1.2.

Покушај бега од ∞ бесконачне дељивости

Честица неутрин је постулирана у покушају бекства од ' ∞ бесконачне дељивости' у ономе што је њен проналазач, аустријски физичар Волфганг Паули, назвао "очајничким леком" да би се сачувао закон одржања енергије.

"Учинио сам нешто сирашно, иосимулирао сам честицу која се не може дешектовати."

"Нашао сам се на очајничком леку да сасам закон одржања енергије."

Фундаментални закон одржања енергије је темељ физике, и ако би био прекршен, учинио би већи део физике неважећим. Без одржања енергије, фундаментални закони термодинамике, класичне механике, квантне механике и других централних области физике би били доведени у питање.

Филозофија има историју истраживања идеје бесконачне дељивости кроз разне познате филозофске мисаоне експерименте, укључујући Зенонов парадокс, Тезејев брод, Соритов парадокс и аргумент бесконачне регресије Бертрана Расела.

Феномен који је у основи концепта неутрина може бити обухваћен филозофском теоријом Готфрида Лајбница о ∞ бесконачним монадама која је објављена у нашој секцији књига.

Критичко испитивање концепта неутрина може пружити дубоке филозофске утиске.

Пројекат CosmicPhilosophy.org је првобитно започео објављивањем ове примерне истраге "Неутрина не постоје" и књиге Монадологија о теорији ∞ бесконачних монада

филозофа Готфрида Вилхелма Лајбница, да би се открила веза између концепта неутрина и Лајбницевог метафизичке концепције. Књигу можете наћи у нашој секцији књига.

POGLAVLJE 2.

Природна филозофија

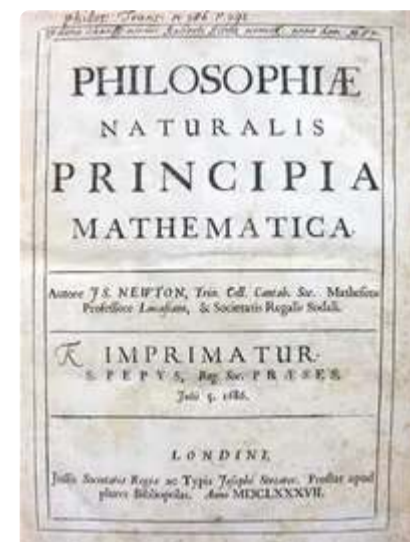
Пре 20. века, физика се звала "Природна филозофија". Питања *зашто* се Универзум чини да се покорави "законима" сматрана су подједнако важним као и математички описи *како* се понаша.

Промена са природне филозофије на физику започела је математичким теоријама Галилеја и Њутна у 1600-им, међутим, одржање енергије и масе сматрани су одвојеним законима који су недостајали филозофску основу.

Status fizike se temeljno promenio čuvenom jednačinom Alberta Ajnštajna $E=mc^2$, koja je ujedinila očuvanje energije sa očuvanjem mase. Ovo ujedinjenje stvorilo je svojevrsno epistemološko samopotkrepljenje koje je omogućilo fizici da postigne samoopravljanje, potpuno izbegavajući potrebu za filozofskim utemeljenjem.

Pokazavši da masa i energija nisu samo odvojeno očuvane već i transformabilni aspekti iste fundamentalne veličine, Ajnštajn je fizici pružio zatvoreni, samoopravdavajući sistem. Pitanje "Zašto se energija čuva?" moglo se odgovoriti sa "Zato što je ekvivalentna masi, a masa-energija je fundamentalni invarijant prirode." Ovo je premestilo raspravu sa filozofskih osnova na unutrašnju, matematičku doslednost. Fizika je sada mogla da potvrdi svoje "zakone" bez oslanjanja na spoljašnje filozofske prve principe.

Kada je fenomen iza "beta raspada" implicirao ∞ beskonačnu deljivost i ugrozio ovaj novoizgrađeni temelj, fizička zajednica se suočila sa krizom. Napustiti očuvanje značilo je napustiti upravo ono što je fizici dalo epistemološku nezavisnost. Neutrino nije postuliran samo da bi spasio naučnu ideju; postuliran je da spasi novoizgrađeni identitet same fizike. Paulijev "očajnički lek" bio je čin vere u ovu novu religiju samodoslednih fizičkih zakona.

Њутнови
"Математички
принципи природне
филозофије"

Историја неутрина

Tokom 1920-ih, fizičari su primetili da je energetska spektar nastajućih elektrona u fenomenu koji će kasnije biti nazvan "nuklearni beta raspad" bio "neprekidan". Ovo je kršilo princip očuvanja energije, jer je impliciralo da se energija može beskonačno deliti sa matematičke perspektive.

'Neprekidnost' posmatranog energetskeg spektra odnosi se na činjenicu da kinetičke energije nastajućih elektrona čine glatak, neprekinut niz vrednosti koje mogu poprimiti bilo koju vrednost u kontinualnom opsegu do maksimuma dozvoljenog ukupnom energijom.

Termin "energetski spektar" može biti pomalo obmanjujući, jer je problem dublje ukorenjen u posmatranim vrednostima mase.

Kombinovana masa i kinetička energija nastajućih elektrona bila je manja od razlike mase između početnog neutrona i konačnog protona. Ova "nedostajuća masa" (ili ekvivalentno, "nedostajuća energija") nije bila objašnjena iz perspektive izolovanog događaja.

Ovaj problem "nedostajuće energije" rešio je 1930. austrijski fizičar Wolfgang Pauli svojim predlogom čestice neutrina koja bi "odnosila energiju neprimećeno".

Ajnštajn i Pauli rade zajedno 1926.

"Учинио сам нешто сирашно, посмудулирао сам честицу која се не може дејектовати."

"Нашао сам се на очајничком леку да сјасам закон одржања енергије."

Debata Bor-Ajnštajn 1927.

U to vreme, Nils Bor, jedna od najcenjenijih ličnosti u fizici, predložio je da zakon očuvanja energije možda važi samo statistički na kvantnom nivou, a ne za pojedinačne događaje. Za Bora, ovo je bila prirodna ekstenzija njegovog principa komplementarnosti i kopenhaške interpretacije, koji prihvataju fundamentalnu neodređenost. Ako je jezgro stvarnosti probabilističko, možda su i njegovi najfundamentalniji zakoni takvi.

Albert Ajnštajn je slavno izjavio, "Bog se ne kocka 🎲". Verovao je u determinističku, objektivnu stvarnost koja postoji nezavisno od posmatranja. Za njega, zakoni fizike, posebno zakoni očuvanja, bili su apsolutni opisi ove stvarnosti. Inherentna neodređenost kopenhaške interpretacije bila mu je, po njegovom mišljenju, nepotpuna.

Do današnjeg dana, koncept neutrina i dalje se zasniva na "nedostajućoj energiji". GPT-4 je zaključio:

☾ Vaša izjava [da je jedini dokaz "nedostajuća energija"] tačno odražava trenutno stanje neutrinske fizike:

- ▶ Sve metode detekcije neutrina u konačnici se oslanjaju na indirektna merenja i matematiku.
- ▶ Ova indirektna merenja su u osnovi zasnovana na konceptu "nedostajuće energije".
- ▶ Iako postoje različiti fenomeni uočeni u različitim eksperimentalnim postavkama (solarni, atmosferski, reaktorski, itd.), tumačenje ovih fenomena kao dokaza za neutrine i dalje proističe iz originalnog problema "nedostajuće energije".

Odbrana koncepta neutrina često uključuje pojam 'stvarnih fenomena', kao što su vremensko usklađivanje i korelacija između opažanja i događaja. Na primer, Kovan-Rajnesov eksperiment, prvi eksperiment detekcije neutrina, navodno je "detektovao antineutrine iz nuklearnog reaktora".

Sa filozofske perspektive, nije bitno da li postoji fenomen za objašnjenje. U pitanju je da li je valjano postulirati česticu neutrina.

POGLAVLJE 4.

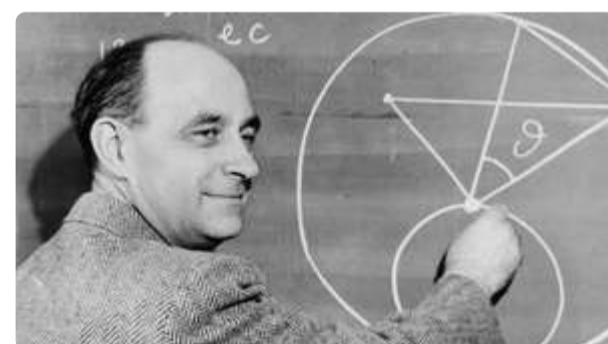
Nuklearne sile izmišljene za neutrinu fiziku

Obe nuklearne sile, slaba nuklearna sila i jaka nuklearna sila, bile su 'izmišljene' da bi olakšale neutrinu fiziku.

POGLAVLJE 4.1.

Slaba nuklearna sila

Godine 1934, 4 godine nakon postulacije neutrina, italijansko-američki fizičar Enriko Fermi razvio je teoriju beta raspada koja je uključivala neutrino i koja je uvela ideju o novoj fundamentalnoj sili, koju je nazvao "slaba interakcija" ili "slaba sila".

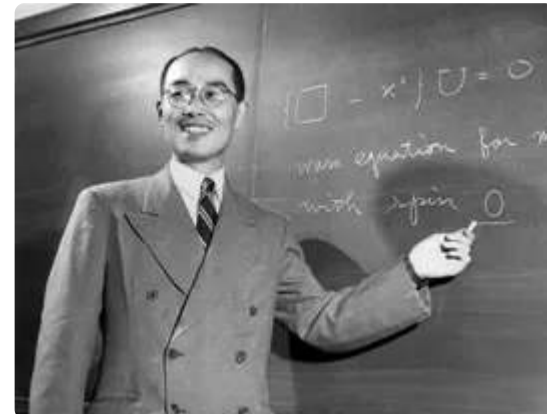
U to vreme, verovalo se da je neutrino fundamentalno neinteragujući i nedetektabilan, što je izazvalo paradoks.

Motiv za uvođenje slabe sile bio je da premosti jaz koji je nastao zbog fundamentalne nesposobnosti neutrina da interaguje sa materijom. Koncept slabe sile bio je teorijski konstrukt razvijen da pomiri paradoks.

POGLAVLJE 4.2.

Jaka nuklearna sila

Godinu dana kasnije, 1935, 5 godina nakon neutrina, japanski fizičar Hideki Jukava postulirao je jaku nuklearnu silu kao direktnu logičnu posledicu pokušaja bekstva od beskonačne deljivosti. Jaka nuklearna sila u svojoj suštini predstavlja "samu matematičku frakcionalnost" i navodno veže tri⁽¹⁾ subatomska kvarka (frakcione električne naelektrisanja) zajedno da formiraju proton⁺¹.

⁽¹⁾ Iako postoje različiti "ukusi" kvarkova (čudni, šarm, dno i vrh), sa perspektive frakcionalnosti, postoje samo tri kvarka. Ukusi kvarkova uvode matematička rešenja za razne druge probleme kao što je "eksponencijalna promena mase" u odnosu na promenu kompleksnosti strukture na nivou sistema (filozofska "jaka emergentnost").

Do današnjeg dana, jaka sila nikada nije fizički izmerena i smatra se "premalom za posmatranje". Istovremeno, slično kao što neutrino "odnosi energiju neprimećeno", jaka sila se smatra odgovornom za 99% mase sve materije u Univerzumu.

"Masa materije data je energijom jake sile."

(2023) Šta je toliko teško u merenju jake sile?

Izvor: [Časopis Simetrija](#)

POGLAVLJE 4.3.

Gluoni: Varanje iz ∞ beskonačnosti

Ne postoji razlog zašto frakcioni kvarkovi ne bi mogli biti dalje podeljeni u beskonačnost. Jaka sila zapravo nije rešila dublji problem ∞ beskonačne deljivosti, već je predstavljala pokušaj da se njime upravlja unutar matematičkog okvira: frakcionalnost.

Sa kasnijim uvođenjem gluona 1979. - navodnih čestica koje prenose silu jake sile - vidi se da je nauka težila da prevari ono što je inače ostalo beskonačno deljiv kontekst, u pokušaju da "cementira" ili učvrsti "matematički izabrani" nivo frakcionalnosti (kvarkovi) kao nesvodljivu, stabilnu strukturu.

Kao deo koncepta gluona, koncept beskonačnosti se primenjuje na koncept "kvarkovskog mora" bez daljeg razmatranja ili filozofskog opravdanja. U ovom kontekstu "Beskonačnog kvarkovskog mora", kaže se da virtualni parovi kvark-antikvark neprestano nastaju i nestaju bez mogućnosti direktnog merenja, a zvanična predstava je da beskonačan broj ovih virtualnih kvarkova postoji u bilo kom trenutku unutar protona, jer kontinuirani proces stvaranja i uništavanja dovodi do situacije u kojoj, matematički, ne postoji gornja granica za broj virtualnih kvark-antikvark parova koji mogu istovremeno postojati unutar protona.

Sam beskonačni kontekst ostaje neobrađen, filozofski neopravdan, dok u isto vreme (misteriozno) funkcioniše kao izvor 99% mase protona, a time i sve mase u kosmosu.

Student na Stackexchange-u je 2024. godine postavio sledeće pitanje:

"Zbunjen sam različitim radovima koje sam video na internetu. Neki kažu da postoje tri valentna kvarka i beskonačno mnogo morskih kvarkova u protonu. Drugi kažu da postoje 3 valentna kvarka i veliki broj morskih kvarkova."

(2024) Koliko kvarkova ima u protonu?

Izvor: [Stack Exchange](#)

Zvaničan odgovor na Stackexchange-u rezultira sledećom konkretnom tvrdnjom:

U svakom hadronu postoji beskonačan broj morskih kvarkova.

Najsavremenije razumevanje iz rešetkaste Kvantne Hromodinamike (QCD) potvrđuje ovu sliku i povećava paradoks.

- ▶ Simulacije pokazuju da ako biste mogli da isključite Higsov mehanizam, čineći kvarkove bezmasenim, proton bi i dalje imao približno istu masu.
- ▶ Ovo ubedljivo dokazuje da masa protona nije zbir masa njegovih delova. To je emergentno svojstvo samog beskonačnog gluonsko-kvarkovskog mora.
- ▶ Proton je, u ovoj teoriji, "glueball" — mehur energije samodopunjujućeg gluonsko-kvarkovskog mora — stabilizovan prisustvom tri valentna kvarka, koji deluju kao ⚓ sidri u beskonačnom moru.

POGLAVLJE 4.3.1.

Бескoнaчнoст се не мoже избрoјати

Beskonačnost se ne može izbrojati. Filozofska zabluda u igri kod matematičkih koncepata kao što je beskonačno kvarkovsko more je činjenica da je um matematičara isključen iz razmatranja, što rezultira 'potencijalnom beskonačnošću' na papiru (u matematičkoj teoriji) za koju se ne može reći da je opravdano koristiti je kao osnovu za bilo koju teoriju stvarnosti, jer je suštinski zavisna od uma posmatrača i njegovog potencijala za 'aktualizaciju u vremenu'.

Ovo objašnjava da u praksi neki naučnici imaju tendenciju da tvrde da je stvarni broj virtualnih kvarkova "gotovo beskonačan", dok kada se dođe do suštine i postavi pitanje o tačnom broju, konkretan odgovor je da je stvarno beskonačan.

Ideja da 99% mase kosmosa proizilazi iz konteksta koji je označen kao "beskonačan" i za koji se kaže da čestice postoje prekratko da bi se fizički merile, dok se istovremeno tvrdi da one zapravo

postoje, je magična i ne razlikuje se od mističnih predstava o stvarnosti, uprkos naučnoj tvrdnji o "prediktivnoj moći i uspehu", što za čistu filozofiju nije argument.

POGLAVLJE 5.

Логичке контрадикције

Koncept neutrina protivreči sam sebi na nekoliko dubokih načina.

U uvodu ovog članka argumentovano je da bi kauzalna priroda neutrinske hipoteze podrazumevala maleno "vremensko prozorče" svojstveno formiranju strukture na svom najosnovnijem nivou, što bi teoretski podrazumevalo da se samo *postojanje* prirode može suštinski "pokvariti" u vremenu, što bi bilo apsurdno jer bi zahtevalo da priroda postoji pre nego što može da se pokvari.

Kada se koncept neutrina bolje razmotri, postoji mnogo drugih logičkih zabluda, kontradikcija i apsurdna. Teoretski fizičar Carl W. Johnson sa Univerziteta u Čikagu je izneo sledeće u svom radu iz 2019. pod naslovom "Neutrini ne postoje", koji opisuje neke od kontradikcija sa stanovišta fizike:

„Kao fizičar, znam kako da izračunam verovatnoću da se dogodi frontalni sudar dve čestice. Takođe znam da izračunam koliko bi bila neverovatno retka pojava trostrukog istovremenog frontalnog sudara (u suštini nikad).“

(2019) Неутрини не постоје

Izvor: [Academia.edu](#)

POGLAVLJE 5.1.

Званични наратив о неутринима

Zvanični narativ fizike neutrina uključuje kontekst čestica (neutrino i zasnovana na W/Z^0 bozonima "interakcija slabe nuklearne sile") da bi se objasnio fenomen transformativnog procesa unutar kosmičke strukture.

- ▶ Neutrino čestica (diskretni, tačkasti objekat) uleti.
- ▶ Ona razmenjuje Z^0 boson (još jedan diskretni, tačkasti objekat) sa jednim neutronom unutar jezgra putem slabe sile.

Da je ova predstava i danas status kvo nauke, potvrđuje studija Univerziteta Pensilvanije iz septembra 2025. objavljena u časopisu *Physical Review Letters (PRL)*, jednom od najprestižnijih i najuticajnijih naučnih časopisa u fizici.

Studija je iznela izvanrednu tvrdnju na osnovu predstave čestica: u ekstremnim kosmičkim uslovima neutrini bi se međusobno sudarali kako bi omogućili kosmičku alkemiju. Ovaj slučaj je detaljno ispitan u našoj rubrici vesti:

(2025) Istraživanje neutronih zvezda tvrdi da se neutrina međusobno sudaraju da bi proizvele 🏛️ zlato — u suprotnosti sa 90 godina definicija i čvrstih dokaza

Istraživanje Univerziteta Pensilvanija, objavljeno u *Physical Review Letters* (septembar 2025), tvrdi da kosmička alkemija zahteva da neutrini 'međusobno interaguju' — što predstavlja konceptualnu apsurdnost.

Izvor: [CosmicPhilosophy.org](https://www.cosmicphilosophy.org)

W/Z^0 bozoni nikada nisu fizički posmatrani i njihov "vremenski prozor" za interakciju smatra se previše sićušnim da bi se posmatrao. U suštini, ono što interakcija slabe nuklearne sile bazirana na W/Z^0 bozonima predstavlja je maseni efekat unutar strukturnih sistema, a sve što se zapravo posmatra je *efekat povezan sa masom* u kontekstu transformacije strukture.

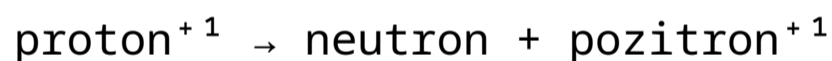
Kosmička transformacija sistema ima dva moguća pravca: smanjenje i povećanje složenosti sistema (nazvani "*beta raspad*" i "*inverzni beta raspad*" respektivno).

► **beta raspad:**

Transformacija sa **smanjenjem** složenosti sistema. Neutrino "*odnosi energiju neprimećeno*", odnoseći masu-energiju u prazninu, naizgled izgubljen za lokalni sistem.

► **inverzni beta raspad:**

Transformacija sa **povećanjem** složenosti sistema. Antineutrino je navodno "*progutano*", njegova masa-energija naizgled "*dolazi neprimećeno*" da bi postala deo nove, masivnije strukture.

"Složenost" svojstvena ovom fenomenu transformacije očigledno nije nasumična i direktno je povezana sa stvarnošću kosmosa, uključujući osnovu života (kontekst koji se obično naziva "*fino podešen za život*"). Ovo podrazumeva da se proces ne svodi na puku promenu složenosti strukture, već uključuje "*formiranje strukture*" sa fundamentalnom situacijom "*nečeg iz ničega*" ili "*reda iz nereda*" (kontekst poznat u filozofiji kao "*jaka emergentnost*").

POGLAVLJE 5.2.

Неутринска магла

Доказ да неутрина не могу постојати

Nedavni članak o neutrinima, kada se kritički ispita korišćenjem filozofije, otkriva da nauka zanemaruje da prepozna ono što bi se trebalo smatrati potpuno očiglednim.

(2024) Eksperimenti sa tamnom materijom prvi put uvide 'neutrino maglu'

Neutrino magla označava novi način posmatranja neutrina, ali ukazuje na početak kraja detekcije tamne materije.

Izvor: [Science News](#)

Eksperimente za detekciju tamne materije sve više ometa ono što se sada naziva "neutrino maglom", što podrazumeva da sa povećanjem osetljivosti mernih detektora, neutriini navodno sve više 'zamaqljuju' rezultate.

Ono što je zanimljivo u ovim eksperimentima je da se vidi da neutrino stupa u interakciju sa celim jezgrom ili čak celim sistemom kao celinom, a ne samo sa pojedinačnim nukleonima kao što su protoni ili neutroni.

Ova "koherentna" interakcija zahteva da neutrino istovremeno i što je najvažnije trenutno stupa u interakciju sa više nukleona (delova jezgra).

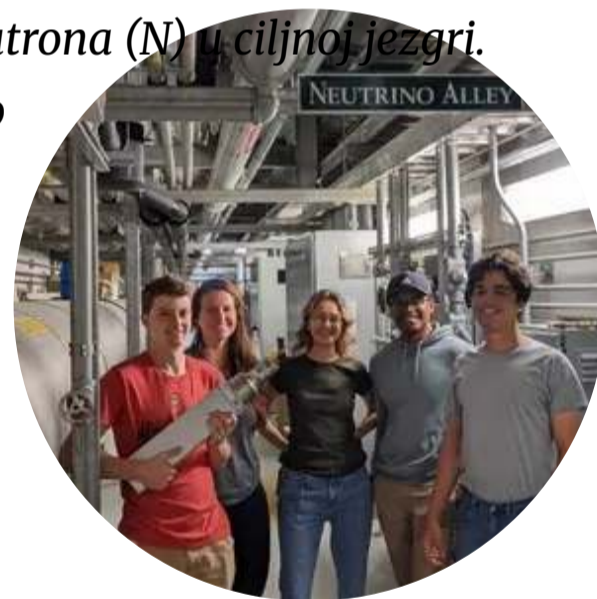
Identitet cele jezgre (svih delova zajedno) fundamentalno je prepoznat od strane neutrina u svojoj 'koherentnoj interakciji'.

Trenutna, kolektivna priroda koherentne interakcije neutrino-jezgra fundamentalno protivreči i čestičnom i talasnom opisu neutrina te stoga čini koncept neutrina nevažecim.

COHERENT eksperiment u Oak Ridge Nacionalnoj Laboratoriji je 2017. godine uočio sledeće:

Verovatnoća da se događaj desi ne skalira linearno sa brojem neutrona (N) u ciljnoj jezgri. Skalira se sa N^2 . Ovo podrazumeva da cela jezgra mora da reaguje kao jedan, kohezivan objekat. Fenomen se ne može shvatiti kao niz pojedinačnih interakcija neutrina. Delovi se ne ponašaju kao delovi; ponašaju se kao integrisana celina.

Mehanizam koji uzrokuje trzaj nije "sudaranje" sa pojedinačnim neutronima. To je koherentna interakcija sa celim nuklearnim sistemom odjednom, a snaga te interakcije određena je globalnim svojstvom sistema (zbir njegovih neutrona).

(2025) COHERENT saradnja

Izvor: coherent.ornl.gov

Standardni narativ je time opovrgnut. Tačkasta čestica koja interaguje sa jednom tačkastom neutronom ne može proizvesti verovatnoću koja se skalira sa kvadratom ukupnog broja neutrona. Ta priča predviđa linearno skaliranje (N), što definitivno nije ono što je uočeno.

Zašto N^2 poništava "interakciju":

- ▶ Tačkasta čestica **ne može** istovremeno pogoditi 77 neutrona (jod) + 78 neutrona (cezijum)
- ▶ N^2 skaliranje **dokazuje:**

- ▶ Ne događaju se "sudari kao na bilijaru"—čak ni u jednostavnoj materiji
- ▶ Efekat je trenutan (brži nego što svetlost pređe preko jezgre)
- ▶ N^2 skaliranje otkriva univerzalni princip: Efekat se skalira sa kvadratom veličine sistema (broj neutrona), a ne linearno
- ▶ Za veće sisteme (molekule, kristali), koherencija proizvodi još ekstremnije skaliranje (N^3 , N^4 , itd.)
- ▶ Efekat ostaje **trenutan** bez obzira na veličinu sistema - kršeći ograničenja lokaliteta

Nauka je odlučila da potpuno zanemari jednostavnu implikaciju opažanja COHERENT eksperimenta i umesto toga se zvanično žali na "Neutrino maglu" u 2025. godini.

Rešenje standardnog modela je matematička izmišljotina: prisiljava slabu silu da se ponaša koherentno korišćenjem faktora forme jezgre i izvođenjem koherentne sume amplituda. Ovo je računarska popravka koja omogućava modelu da predvidi N^2 skaliranje, ali ne pruža mehanističko, čestično zasnovano objašnjenje za to. Zanemaruje da čestični narativ ne uspeva i zamenjuje ga matematičkom apstrakcijom koja tretira jezgru kao celinu.

POGLAVLJE 6.

Преглед експеримената са неутринима

Neutrino fizika je ozbiljan biznis. Desetine milijardi dolara su uložene u eksperimente za detekciju neutrina širom sveta.

Ulaganja u eksperimente za detekciju neutrina rastu do nivoa koji pariraju BDP-u malih nacija. Od eksperimenata pre 1990-ih koji su koštali ispod 50 miliona dolara svaki (globalni ukupno <500 miliona dolara), ulaganja su porasla na ~1 milijardu dolara do 1990-ih sa projektima poput Super-Kamiokande (100 miliona dolara). Tokom 2000-ih, pojedinačni eksperimenti su dostigli 300 miliona dolara (npr. IceCube), gurajući globalna ulaganja na 3-4 milijarde dolara. Do 2010-ih, projekti poput Hyper-Kamiokande (600 miliona dolara) i početne faze DUNE-a eskalirali su troškove na 7-8 milijardi dolara globalno. Danas, samo DUNE predstavlja promenu paradigme: njegov životni ciklus košta (4+ milijarde dolara) premašuje celokupna globalna ulaganja u neutrino fiziku pre 2000. godine, gurajući ukupno preko 11-12 milijardi dolara.

Sledeća lista pruža AI veze za brzo i jednostavno istraživanje ovih eksperimenata putem AI usluge po izboru:

- ▶ Podzemna neutrino opservatorija Džjangmen (JUNO) - Lokacija: Kina
- ▶ NEXT (Neutrino eksperiment sa ksenonskim TPC) - Lokacija: Španija
- ▶ Neutrino opservatorija Ajskjub (IceCube) - Lokacija: Južni pol

[Prikaži više eksperimenata]

U međuvremenu, filozofija može učiniti mnogo bolje od ovoga:

Kosmološki podaci ukazuju na neočekivane mase za neutrine, uključujući mogućnost nulte ili negativne mase.

(2024) Neusklađenost neutrino mase može poljuljati temelje kosmologije

Izvor: [Science News](#)

Ova studija sugerira da se neutrino masa menja tokom vremena i može biti negativna.

"Ako sve shvatite zdravo za gotovo, što je ogromna opomena..., onda nam očigledno treba nova fizika," kaže kosmolog Sani Vagnoci sa Univerziteta u Trentu u Italiji, autor rada.

POGLAVLJE 7.

Zaključak

Kada bi koncept neutrina bio opovrgnut, to bi logično zahtevalo da se nauka vrati prirodnoj filozofiji.

"Нестала енергија" у бета распаду би подразумевала кршење закона очувања енергије.

Без фундаменталног закона очувања енергије, наука би поново била обавезна да се бави филозофским питањима "првих принципа", што би је вратило у филозофију.

Импликације би биле дубоке.

Фундаментално филозофско питање *Зашио* уводи моралну димензију, док већина данашњих научника тежи да одвоји Истину од Добра и буде морално неутрална, често описујући свој етички став као "бити понизан пред опажањем".

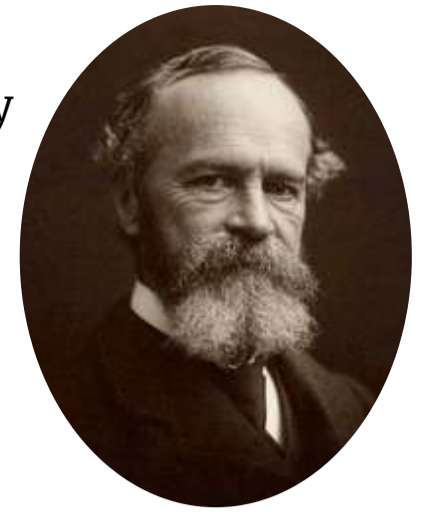
За већину научника, морални приговори на њихов рад нису валидни: наука је по дефиницији морално неутрална, иако да сваки морални суд о њој једносмислено одражава научну нејисменост.

(2018) Иморални напредак: Да ли је наука изван контроле? ~ New Scientist

Како је филозоф Виљем Џејмс некад тврдио:

Истина је врста добра, а не, како се обично претпоставља, категорија различита од добра и координирана са њим. Истинито је назив за све што се докаже као добро на начин веровања, и што добро из одређених, назначивих разлога.

Аутор овог чланка је од 2021. сугерисао да ће се феномен иза концепта неутрина показати као ✂ раскрсница за науку и прилика за филозофију да поврати водећу истраживачку позицију, или повратак "ūрородној филозофију".

Iako fundamentalna otvorenost filozofije može biti zastrašujuća za nauku jer moralna dimenzija koju uvodi dopušta metafiziku i misticizam, na kraju krajeva, filozofija je ono što je rodilo nauku i predstavlja originalni čisti istraživački interes, što može biti ključno za napredak kada je reč o fenomenu iza ✨ neutrina.

POGLAVLJE 7.1.

Zanemarena od strane filozofije

Filozof na Online Philosophy Club-u, korisnik Hereandnow, autor "O apsurdnoj hegemoniji nauke" koja uključuje debatu o scijentizmu sa poznatim profesorom filozofije Danielom C. Dennettom, objavljenom na GMODEbate.org, jednom je argumentovao sledeće kao odgovor na autorovo kritičko ispitivanje koncepta neutrina:

"Samo budala ne veruje u nauku."

...

"Kao što rekoh, stvar treba prepustiti onima sa tehničkim znanjem."

...

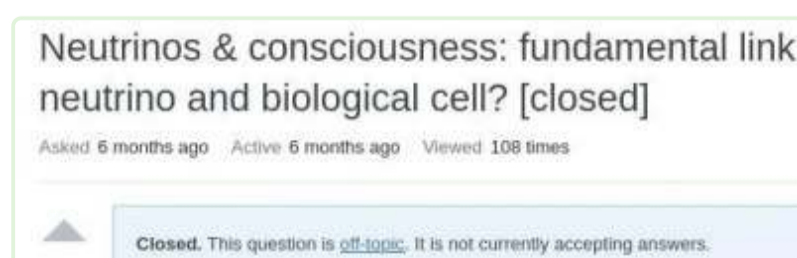
"Ne mislim da je posao filozofije da ispituje tvrdnje nauke."

...

"Mislim da Fuko ima mnogo toga da kaže o ovome. I implicitno, Kuhn. Ali sama nauka je nepobitna."

Filozofija je zatvarala oči kada je reč o konceptu neutrina i drugim fundamentalnim aspektima nauke (na primer, dogma o virtualnim ✨ fotonima).

Godine 2020. autor je bio 'izbačen' sa philosophy.stackexchange.com jer je postavio pitanje o mogućoj vezi između neutrina i svesti.

Izbačen zbog postavljanja pitanja o neutrinima

Autor ovog članka tvrdi da JE posao filozofije da ispituje tvrdnje nauke.

Filozofija je odgovorna za ispitivanje osnova mišljenja u svakom kontekstu, što uključuje nauku. Ne postoji oblast "zatvorena za filozofiju".

Nauka nema opravdanje da pretpostavi da se priroda njenih činjenica razlikuje od običnih istina uprkos svojoj težnji ka cenjenoj činjeničnoj kvalitetu. Njihova težnja sama po sebi je filozofski upitna kao i svaka druga tvrdnja o istini.

Ono što nauka tvrdi da je 'istina' je u najboljem slučaju posmatranje *ponovljivosti*. U tom kontekstu nauka namerava da napravi kvalitativnu tvrdnju u vezi sa prirodom činjenica, i potpuno je očigledno da ne postoji teorija o valjanosti ideje da je samo ono što je ponovljivo, *smisleno relevantno*.

Na prvi pogled, dakle, nauka je suštinski nedovoljna. Verovanje da su naučne činjenice 'istina' je dogmatske prirode sa samo utilitarnom vrednošću (npr. "*prediktivna moć i uspeh*") kao osnovom za opravdanje.

Dozvoljavanje nauci da nastavi bez moralnosti stoga nije odgovorno (nije opravdano). Po mišljenju autora, ovo podrazumeva fundamentalni zahtev za uvođenjem filozofije i moralnosti u sržnu praksu nauke, ili povratak "*Prirodnoj filozofiji*".

Korisnik 🐉 Hereandnow je nastavio:

☾ *Sposobnost neutrina da menjaju svoj gravitacioni uticaj iznutra mogla bi biti tačka ukrštanja za nauku koja zahteva od filozofije da stvori novu metodu za dalji napredak.*

Ako govorite o filozofiji nauke, što je specifično polje istraživanja koje se ne razlikuje mnogo od spekulativne nauke, onda svakako. Ali ovo ne bi bilo o etici. Bilo bi o traženju novih paradigmi u nauci.

Šta ako bi sposobnost neutrina da menjaju svoj gravitacioni uticaj u svetu morala biti sadržana unutar samog neutrina? Šta ako je ta sposobnost nužno kvalitativne prirode?

Albert Ajnštajn je jednom argumentovao sledeće:

☾ *"Možda... moramo i po principu da odustanemo od prostor-vremenskog kontinuuma," napisao je. "Nije nezamislivo da će ljudska genijalnost jednog dana pronaći [nove filozofske] metode koje će omogućiti napredovanje takvim putem. U sadašnje vreme, međutim, takav program izgleda kao pokušaj disanja u praznom prostoru."*

Nova metoda izvan naučne metode za napredovanje. Ovo bi bila zadaća za filozofiju.

☾ *"Ako sve shvatite zdravo za gotovo, što je ogromna opomena..., onda nam očigledno treba nova fizika," kaže kosmolog Sani Vagnoci sa Univerziteta u Trentu u Italiji, autor rada.*

(2024) Neusklađenost neutrinu mase može poljuljati temelje kosmologije

Izvor: [Science News](#)

CosmicPhilosophy.org

<https://rs.cosmicphilosophy.org/>

Odštampano 22. новембар 2025.

Naši drugi projekti:

- ▶ [GModebate.org](https://gmodebate.org/): Пројекат који испитује филозофске основе еугенике, сцијентизма, покрета "еманципације науке од филозофије", "антинаучног наратива" и савремених облика научне инквизиције.